

Skozi okna gledajo luči in utrinja se plapolanje svečic, ki goré ob jaselcah. Molitev se meša z glasovi svetonocnih pesmi. Skrivnostna moč sve-tega večera je napolnila vso zemljo.

Potnik pa stopa, skoro hiti Gabrov Matija naprej, dokler ga ne pozdravi luč rodne hiše. Potrka. Odpró mu kakor tujcu, sprejmo ga kakor neznanega gosta, ki ga na sveti večer ne smeš poditi od hiše, za vse na svetu ne. Ne spoznajo ga. Ni čudno: trideset let!

Spregovori z domačimi par besed. Polagoma se jame odgrinjati zavesa in končno vedo, kdo je z njimi. To je potem govorjenja in vpraševanja, dokler gospodar ne odloči: »Otroci, dosti je! Stric je truden, nocoj naj gre spat. Pustimo ga!«

Stric pa le ne gre spat.

Preveč ga je prevzela skrivnostna sveta noč. Po tridesetih letih spet na domači zemlji! Z domačimi gre k polnočnici na Faro. Spet mu boža ušesa ljubka »Sveta noč, blažena noč«; spet prisluškuje prekipevajoči »O srečna, trikrat srečna noč«; spet posluša tisto preprosto, ljubeznivo vabilo:

»Tecimo hitro k jaselcam,
nebeško dete joka tam ...«

Tudi Matija joka. Ves srečen je, da spet vidi slovensko sveto noč v domovini. Zakaj povsod je lepa sveta noč, a najlepša na domačih tleh.

Fr. Ločniškar: Stojan na lovu.

*Stojan je z očkom šel na lov —
holadri, holadra!
In z njima je psiček šel — hov-hov-hov!
Že ves zajčji rod trepetá.*

*In šlo je vsekrižem prek jarkov, bregov,
a Stojan, za grmom skrit,
molčati je moral in stati tam
kot bil bi pribit.*

*Priskakal je zajček po bregu navzgor
in puška je počila — pok!
Tedaj plane še Stojan in pade nanj,
kakor je dolg in širok.*

*Bil mrtev je zajček, od puške zadet,
od padca fant praske ima ...
Junaško pa vendar gre z zajčkom domov
in pravi vsem: »Z očkom sva ga!«*